

בש"פ 5927/20 - ליאור שולמן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5927/20

כבד השופט נ' הנדל

לפני:

ליאור שולמן

העורר:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה לעיכוב ביצוע ובקשת רשות ערר על החלטתו
של בית המשפט המוחז באר שבע בע"ח
20-08-29863 מיום 17.8.2020 שניתנה על ידי כבוד
השופט י' טיב

עו"ד דמיטרי קרבצקי

בשם המבוקש:

החלטה

מנחת לפני בקשה רשות ערר על החלטת בית המשפט המוחז בבאר-שבע (ע"ח 20-08-29863; כב' השופט י' טיב), בגדירה נדחה ערר מטעם המבוקש כנגד ההחלטה בית המשפט השלום לטעבורה (פ"ת 20-07-6250; כב' השופט הבכיר א' אופיר), שם נקבע כי יפסל רישומו של המבוקש מלנהוג למשך 60 יום, תוך דחית בקשה המדינה להורות על פסילת רישון עד לתום ההליכים.

1. בתרמית: כתוב האישום שהוגש נגד המבוקש מיחס לו ארבע עבירות של שימוש טלפון נייד בעת שהרכבת בתנועה שלא באמצעות דיבורית, ועבירה של נהיגה בקלות ראש, והכל באותו היום על-פני פרק זמן של שלוש שעות. זאת, על אף ששוטרים שוחחו עימו לאחר ההפרה הראשונה והזהירו אותו לחדר מאותה התנהגות; וכי הישנות העבירות עשויה לגרום העמדה לדין. אם לא די בכך, למבקש עבר תעבורתי הכלל 76 הרשעות; ו-7 תיקים פליליים פתוחים בגין

העבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית אגב נהיגה.

בקשה הסניגור טוען כי התייחס רשות כתוב אישום בגין העבירה, ותחת זאת, היה עליה להסתפק במתווה של ברירת משפט. ואולם, ערכאה קמא הפנטה לרע"פ 6549/06 שגיא נ' מדינת ישראל (5.10.2006), המתייחס לסעיף 228(ד) לחוק סדר הדין הפלילי, [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, לפיו קביעת עבירה קנס עבירה של ברירת משפט איננה גורעת מסמכתו ושיקול דעתו של התובע להגיש בשל אותה עבירה כתוב אישום. הסניגור טוען שהחוק משתמש במילה "עבירה", וכך, לשיטתו, התייחס איננה רשות לשקל את העובדה כי מדובר במספר עבירות.

2. נראה לי כי טענה זו איננה מצדיקה מטען רשות ערר. לו היה עולה, על פני הדברים, כי כתוב האישום הוגש ללא סמכות, יתכן והיה מקום לשקל דין בנושא, אף בשלב זה, ולו למנוע את התוצאה של פסילת הרישון למשך 60 יום. ואולם, ההנחה של בית המשפט המחויז סדרה ומפנה לפסיקה של בית משפט זה. הוואיל וכך, אינני סבור כי העניין מצדיק מטען רשות ערר, והסניגור רשאי להעלות את טענותיו בעניין במסגרת המשפט שיתנהל. ההסתיגות של הסניגור מישום האפשרות של הגשת כתוב אישום במקרה זה, הוואיל ומדובר בעבירה ייחידה, נדמה כי לוקה בחוסר פרשנות תכליתית ומעשית של הסעיף הרלוונטי. התוצאה של פרשנות זו תהא כי שיקול הדעת של התייחסה יהא דק עד דק, באופן שאיןנו מאפשר לתביעה לבחון את מכלול הנסיבות. באשר לפרשנות הלשונית לסעיף 228(ד) לחוק, נראה סביר יותר לפרש את המונח עבירה כולל גם עבירות.

מעבר לכך, נראה כי בית משפט לענייני תעבורה שקל את העניין המרכזי היבט – מסוכנותו של העורר כנהג בכביש, ולא לכארה – ואף לטובת העורר; גם בכך שקבע את הפסילה לתקופה של 60 ים בלבד, בין היתר, עקב שייהו בהגשת התביעה.

3. החלטתי, אפוא, כי אין מקום לדון בבקשתו, והוא נדחתה בזאת. כתוצאה לכך, נדחתת אף הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, ו' באולול התש"ף (26.8.2020).

ש י פ ט